

Ki tudná megmondani hányszor, és hányan dolgoztak szerte a világon - a szülőföldről elszakadva - azon és azért, hogy életben tartsuk a lángot, hogy őrizve vigyázzuk a tüzet, amit nemzeti érzésnek hívunk.

Én most csak a Vancouverben élő magyarságról, a magyarsághoz szólnék. Akik közel fél évszázada, netán még régebb óta élnek szülőhazánktól távol, azok nálam is többször látták, megtapasztalták, s kivétel nélkül mind részesei is voltak annak a sokrétű munkának, amit el kell végezniük a fentebb említett tűz őrzőinek. Közhelyszámba megy, most mégis leírom: ebben a rohanó világban - már másfél évtizede, hogy itt élek - még csak most tudattam egy kicsit részletesebben az otthon élő érdeklődőket mindarról, amit itt kulturális eredményként fel tudunk mutatni.

Nagy örömmel számoltam be a vancouveri magyar egyházak tevékenységeiről, az egyházaknál működő magyar iskolákat, cserkészetet, táncsoportjainkat külön kiemelve. A magyar fesztiválokról, külön büszkeségként a népitánc fesztiválokról. Tudattam az otthon élő érdeklődőket arról is, hogy itt működik egy magyar otthon, ahol a munkában megfáradtak megpihenhetnek; az is igaz, hogy sokan nem pihennek, fáradhatatlanul dolgoznak a közért, mert igazszívű magyarok. Eldicsekedtem (nem első eset) a harmincéves Dajka Színházzal, néhány videokazettán hazaküldve kis csipetet az előadásokból. Meséltem a kórusainkról, melyek szépen működtek - most Csipkerózsika álomkorszakukat élik, de bízva a jósorsban, egészen biztosan újra életre fognak kelni.

Elmondtam, és videófelvétellel alátámasztottam, hogy március 15-én, augusztus 20-án és október 23-án, nemzeti ünnepeinken, a Vancouveri Magyar Kulturális Egyesület székházának (becézett nevén: Magyarház) gyönyörű díszterme mindig megtelik, mert komolyan, méltósággal és kegyelettel tisztelegnek a történelem halhatatlanjai felé azok, akik sokszor, és sokat dolgoznak ugyanazon fedél alatt. Ezeket az elvégezni való feladatokat mindenki INGYÉRT(!) munka, iskola után, sokszor éjszakába nyúlóan, fáradságot nem ismervé önszántából végzi.

Elmondtam továbbá, hogy a kicsi kosárka még sohasem hagyta cserben a rászorulókat, ha kellett még kétszer is körbesétált, és megtelt: mert az árvízkárosultak számára, elszakított területek iskolái számára, vagy éppen kisgyermekes lézeres szemműtétjére gyűjtött. Azt is tudom, hogy volt olyan aki a pénztárcájában levő utolsó 5 dollárját adta oda, pedig a nyugdíjascsekket a postás csak párnap múlva hozta meg, vagy a családfenntartó éppen elveszítette az állását, ami sajnos nem is olyan ritka dolog. ...és mégis, mégis fáradozni kell, a tüzet őrzünk kell. Nem fizetségért, nem köszönömért, hanem Isten által kijelölt helyünkön állva, kötelességként. Most végre elmondtam.

Kaptam egy néhány soros elektronikus üzenetet Dr. Darai Lajos Mihály unokafivéremtől, Kápolnásnyékről, Martonvásárhely közvetlen szomszédságából, amit mi csak Vörösmartyfalvának becézünk, a hazaküldött videók, Tárogatók és egyéb képi és írásos anyag otthoni 'feldolgozása' után:

"...megható az a szorgalom, az a kitartás amivel mindazt a sok értékes munkát végzitek.

Valamikor az volt az álmom, hogy a nemzeti ünnepeink műsorairól készített felvételeket el

Gondolatok Vancouverben a hazáról

Written by Sívári Szeréna

kellene juttatni a szétszórtságban élő magyar honfitársakhoz, - s most mi itthon élők kapunk Tóletek ilyen ajándékot?! Köszönjük Nektek. Ezeket a felvételeket viszem magammal a Magyarságkutató Tudományos Társasághoz, Zürichbe."

Vörösmarty Mihály: Gondolatok a könyvtárban c. versének néhány sora jutott az eszembe:

És mégis - mégis fáradozni kell.

Egy újabb szellem kezd felküzdeni,

Egy új irány tör át a lelkeken:

A nyers fajokba tisztább érzeményt

S gyümölcsözőbb eszméket oltani,

Hogy végre egymást szívben átkarolják,

S uralkodjék igazság, szeretet.

Hogy a legalsó pór is kunyhájában

Mondhassa bizton: nem vagyok magam!

Testvérim vannak, számos milliók;

Én védem őket, ők megvédnek engem.

Nem félek tőled, sors, bármit akarsz.

(...)

Mondhatjuk, tévén őseink porához:

Köszönjük, élet! áldomásodat,

Ez jó mulatság, férfi munka volt! (1844)

"Patriotism is a lively sense of collective responsibility.

Nationalism is a silly cock crowing on its own dunghill."

-Richard Aldington The Colonel's daughter

A hazafias érzés a kollektív felelősségtudat értelmes, jó érzése.

A nacionalizmus egy kelekótya kakas szemétdombján való kukorékolása.

Gondolatok Vancouverben a hazáról

Written by Sívári Szeréna

-Fordította, Sívári Szeréna